

ΕΙΣ Τ' ΑΝΑΚΤΟΡΑ

(Μῦθος εἰς εἰκόνας τέσσαρας).

ΕΙΚΩΝ Α'.

Θεόδωρος (συλλογιζόμενος εἰς τὴν οἰκίαν του).

Νὰ πάγω ἢ ὄχι; Φεῦ! τί νὰ προκρίνω;
Καὶ πρέπει νὰ πάγω... καὶ πρέπει νὰ μείνω!
Κανόνια δὲν πέφτουν... ιδέα μου ἦτο!
Καὶ δὲν ἀντηχοῦσι τὰ μίσθαρνα ζήτω.
'Υπάρχει ψυχρότης... προβλέπω τὰ νέφη,
Μὲ ἄλλας ιδέας ἐδῶ ἐπιστρέφει
Μαντεύω τί ἔτρεξε τώρα, ὦ ναί!
Merci, προσφιλῆς Φραισσινέ!
'Εμπρός στοῦ παλάτι! τὸ φράκκο μου δότε!
Θὰ πέσετε τέλος, ἀχρεῖοι προδόται!

ΕΙΚΩΝ Β'.

(καθ' ὁδόν).

'Εγὼ εἰς τ' Ἀνάκτορα; οἴμοι, Θεέ μου!..
Λοιπὸν λησμονῶ τὴν ὁρμὴν τοῦ πολέμου;..
Καὶ γίνεται τρόφιμος πάλιν τῶν θρόνων
'Εκεῖνος ἐν ἔκραζόν τυραννοκτόνον!
'Εγὼ ὁ διώξας αἰσχροῦς τὸν Ἀλφρέδον!..
Σχιρτήσατ' ἐκ φρίκης, σκιαὶ τῶν ἐμπέδων!
Οἰκτρός αὐλοκόλαξ, Τρικυπῆς νὰ γείνω;..
Θεοί! τί νὰ πράξω; νὰ φύγω; νὰ μείνω;
'Αλλ' ὅμως ἂν τύχη ἐκεῖνος νὰ πέσῃ
Κ' εὐθύς τὸν Μολάον ὁ ἀναξ καλέσῃ;..
Τὸν σκοῦρον τὸν κόκκινον κάτω τὸν ρίπτω
Κ' εἰς σέ, βρσιλεῦ μου, προσπίπτω!

ΕΙΚΩΝ Γ'.

(πρὸ τῶν Ἀνακτόρων).

Τὰς πύλας, ἀνοίξατε, ἄνδρες Ἀρκάδες,
Δὲν φέρω νταούλια, δὲν φέρω ζουρνάδες.
Μὲ κλάδον ἐλαίας προσέρχομαι μόνος
Δὲν θέλω νὰ μείνω ἐκτὸς τοῦ νυμφῶνος.
Πρὸς τί ὡς μὲ βλέπουν ραγίζοντ' αἱ πέτραι;
Πρὸς τί βλοσυρὸς μὲ θωρεῖς, Χατζηπέτρε;
'Οπόταν ὁ πράττων γνωρίζει τί πράττει,
'Απόθως εἰσέρχεται εἰς τὸ Παλάτι.
Κ' ἡ πίστις μου εἶνε ἀγνή καὶ θερμὴ...
Πλὴν μὴ τὸν Μολάον, μὴ, μὴ!

ΕΙΚΩΝ Δ'.

(εἰς τὸν πρόδομον τῶν Ἀνακτόρων).

'Αλλ' οἶα φωνὴ ἀντηχεῖ εἰς τὸ οὖς μου;
Τοὺς πρώην ἐγείρει πικροὺς λογισμοὺς μου.
Φρικτὴ μηχανὴ μὴ ἐδῶ που στημένῃ
'Εμὲ ἐνεδρεύει, ἐμὲ περιμένει;
Οἱ θαλαμηπόλοι καὶ οἱ στρατιῶται
Μὲ βλέπουν ὡς ἄλλοι στυγνοὶ συνωμόται.
'Οπίσω!.. ἐδῶ τὸ βιβλίον, σιμά μου!..
Νὰ γράψω σ' αὐτὸ μοναχὰ τ' ὄνομά μου.
Καὶ φεύγω πρὶν πέσω ὡς θῦμα πλεκτάνης.
'Θεόδωρος Π. Δηλιγιάννης».

Τσοπανάκης

Ο ΤΥΠΟΣ ΜΑΣ

'Εκ τοῦ ἀνεξκντλήτου Ἀράτου διάφορον αὐτοπελές:
'Τίς ἔσται ἱκανὸς καὶ ἄξιος νὰ ἐπιδιορθώσῃ κατ' αὐτὰς
τὰς καταστραφείσας ὁδοὺς τῆς πόλεως; Τίς; ὕβρισταί, τίς;»

*

'Εκ τοῦ αὐτοῦ:

'Εἶναι εὐχάριστον νὰ διέρχεται τις τὴν ἀγορὰν μετὰ
κόπου, διότι τὰ γινόμενα πρὸς ἀποστολὴν δέματα φράζουσι
τὴν ὁδὸν εἰς τὸν διαβάτην.»

*

'Εκ τῆς Προόδου Τρικυπῶν:

'Εἰσέτι φαίνεται δὲν ἐξηφανίσθησαν κακοῦργοι ἀνήκον-
τες εἰς τὰς ἐπὶ Τουρκοκρατίας καταμαστιζούσας τὸν τόπον
ληστρικὰς συμμορίας, τοῦτο δὲ λέγομεν διότι ἀπὸ καιροῦ
εἰς καιρὸν ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ Νομοῦ εὐρίσκονται πτώ-
ματα κατακρεουργημένα ἐκτὸς τῶν πόλεων. Τὸ περίεργον
δὲ εἶνε ὅτι αἱ ληστεύσεις αὗται δὲν προέρχονται ἐκ προμε-
λέτης, ἀλλ' ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε, καὶ διατοῦτο ἡ ἐξου-
σία ἀπκντᾷ ἄπειρα προσκόμματα πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν αὐ-
τουργῶν.»

'Εκ τῆς ἐπιφυλλίδος τῆς αὐτῆς:

«... Ὁ Ἀβεσσαλῶμ τότε ἀνηρτημένος ἐπὶ τοῦ τρα-
χήλου...»

Ρεμεσχιότης

ΟΛΓΑ ΜΙΧΑΗΛΟΒΙΤΣ

'Από τινος εὐφήμως ἀντηχοῦσιν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ τὰ ὀ-
νόματα ἐλλήνων καλλιτεχνῶν. Ὁ Δαμαλᾶς χειροκροτεῖται
ἐν Παρισίοις, ὁ Σαμάρας ἐν Ῥώμῃ, ὁ Ξανθόπουλος ἐν τῷ
'Ωδεῖῳ τῆς Βιέννης, ἡ δεσποινὴς Μιχαήλοβιτς ἐν Ὁδησῶ.
'Ἰδοὺ τί γράφει περὶ τῆς τελευταίας ὁ ἐν τῇ πόλει
ταύτῃ ἀνταποκριτὴς τῆς Ἐφημερίδος:

«Νομίζω δὲν πρέπει νὰ παρέλθῃ ἐν σιγῇ ἡ ὑπὸ τῆς δε-
σποινίδος Ὀλγας Μιχαήλοβιτς ἐν μέσῳ ἐκλεκτοῦ πλήθους
δοθεῖσα συναυλία ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ Χρηματιστη-
ρίου. Ἡ ἑλληνὶς ἀοιδὸς ἔψαλλε τὰ ἐκλεκτότερα τεμάχια
διαφόρων μελοδραμάτων ἐπισπάσασα τὰ παταγώδη χει-
ροκροτήματα τῶν πολυπληθῶν θεατῶν. Φεβούμενος μὴ
κατηγορηθῶ ἐπὶ μεροληψίᾳ ἐν ταῖς περὶ τῆς συναυλίας κρί-
σεσι μου καὶ ἐπὶ κακῇ ἐκτιμῆσει τῶν προτερημάτων ἢ ἐ-
λλειψιμάτων τῆς δεσποινίδος Ὀλγας, περιορίζομαι εἰς
τὴν παράθεσιν τῶν περὶ τῆς συναυλίας ταύτης γραφέντων
ἐν ταῖς ῥωσικαῖς ἐπιτοπίοις ἐφημερίσιν. «Ἡ συναυλία τῆς
4ης Ὀκτωβρίου, γράφει ὁ «Τηλέγραφος τῆς Ν. Ρωσίας»
παρέσχε τῷ κοινῷ τὸ εὐτύχημα νὰ γνωρισθῇ μετὰ τῆς τὰ
μάλιστα ἀξίας λόγου ἀοιδῆς δεσποινίδος Μιχαήλοβιτς, ἐν
ἣ τὸ ὄρατον mezzo-soprano συνεδέθη μετὰ τῆς καλῶς
καλλιεργημένης φωνῆς τὸ ἄσμα αὐτῆς πλήρες ἠδύτητος
τὰ μάλιστα ἤρесе τῷ κοινῷ. Κατὰ τὴν παροῦσαν σπάνιν
συμπληθητικῶν καὶ καλῶς καλλιεργημένων mezzosoprano
δυνάμεθα νὰ ἐλπίζωμεν ὅτι διὰ μελοδραμα (ἰδίᾳ ρωσικόν)
ἡ δεσποινὴς Μιχαήλοβιτς ἔσται ἀξίον λόγου ἀπόκτημα. Ὁ